

Arrest

nr. 251 255 van 19 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw die verklaart te heten:

Naam, voornaam: R., H. (..)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Klin
nationaliteit: Servië en Montenegro

Naam bij geboorte mogelijks : K. (..)

Ook gekend als: B., E. (..) geboren op 12.10.1970 (zie vingerafdrukken rapport printrak 21.12.2006)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw verklaart niet in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument. Haar identiteit is onzeker. Mevrouw haar verblijf op het Belgische grondgebied werd toegestaan tot en met 16.04.2016."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

- schending van artikel 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- schending van de artikelen 7 en 74/17, § 1 (non-refoulementsbeginssel) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) en 13 (effectief beroep) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie Van 7 december 2000;
- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de hoorplicht zoals neergelegd in het artikel 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 en van de zorgvuldigheidsplicht ;

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle! respect voor deze absolute rechten gegarandeerd aan verzoekende partij en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17) .

Artikel 19, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 . november 1950 zoals gewijzigd incorporeert onder andere EHRM 17 december 1996 in zake Ahmed vs. Austria en EHRM 7 juli 1989 in zake Soering (Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C, 303/02)) luidt:

«2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.»

Artikel 74/17, § 1 (non-refoulementsbeginssel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt: «§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot teruggeleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbeginssel.

[...]»

Voorgaande bepaling erkent uitdrukkelijk het internationaalrechtelijk non-refoulementsbeginssel in het Belgisch recht.

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

[...]

De rechtsgrond artikel 7, al. 1, 2° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«Artikel 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]» (eigen onderlijning)

Uit de tekst van de besreden beslissing blijkt onbetwistbaar dat verwerende partij op geen enkel moment de overweging heeft gemaakt of de bestreden beslissing leidt tot de schending van het non-refoulementsbeginzel.

In het kader van de tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij weigerde het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen de internationale bescherming maar voegde aan haar beslissing wel een niet-teruggeleidingsclausule toe.

Dientengevolge deze clausule vroeg verwerende partij aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de beoordeling omtrent de subsidiaire bescherming te herzien waarna het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen per januari 2007 de subsidiaire bescherming aan verzoekende partij toekende.

Per 8 mei 2012 werd deze subsidiaire bescherming mede omwille van een «fundamenteel gewijzigde (veiligheids)situatie in Kosovo voor RAE (Roma, Askali en Egyptenaren) waarbij in geval van eventuele (veiligheids)problemen (waaronder ook discriminatie) de in Kosovo operende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen» opnieuw ingetrokken.

Op 28 augustus 2017 diende verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in waarvan de inoverwegingname per 30 oktober 2017 werd geweigerd.

Met de feiten en de documenten in het administratief dossier staat bijgevolg vast dat verwerende partij op geen enkel ogenblik een onderzoek heeft gevoerd naar de schending van het non-refoulementsbeginzel bij repatriëring van verzoekende partij naar Servië en Montenegro terwijl de terugbrenging naar Kosovo tot indirect refoulement leidt omdat verzoekende partij geen verblijfsdocumenten voor Kosovo heeft en terwijl eerder voor het territoriaal fragment van Joegoslavië, Kosovo, eerder door haar de toekenning van de subsidiaire bescherming werd gevraagd en toegekend en pas later na fundamentele verbeteringen in de houding van en de bescherming verleend door de overheden in Kosovo opnieuw werd ingetrokken maar dergelijke bescherming en beoordelingen niet in hoofde van verzoekende partij ten aanzien van Servië en Montenegro werden gemaakt.

Juist door de niet-teruggeleidingsclausule van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de aandrang van verwerende partij zelf om de subsidiaire bescherming toe te kennen geeft aan dat dergelijk onderzoek naar de schending van het non-refoulementsbeginzel bij repatriëring of indirect refoulement via Kosovo noodzakelijk is.

Immers ten aanzien van Kosovo als territoriaal fragment van Joegoslavië was de terugkeer van verzoekende partij eerst niet mogelijk zonder schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en dit was niet anders voor Servië en Montenegro dat een belendend territoriaal fragment is van Joegoslavië dat zich in haar geheel door mishandelende bejegening en discriminatie van RAE waaronder Rom waartoe verzoekende partij behoort, kenmerkte. Uiteraard zijn de fundamentele verbeteringen in Kosovo na het uiteenvallen van Joegoslavië doorvoer enkel beperkt tot Kosovo. Die verbeteringen kunnen zich niet uitstrekken tot belendende Servië en Montenegro.

Verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken of in Servië en Montenegro zich vergelijkbare fundamentele verbeteringen in de houding van en de bescherming verleend door de overheden hebben voltrokken.

Er worden geen gewichtige redenen zoals algemeen belang (RVS 9 mei 2011, nr. 213.046), openbare orde of openbare veiligheid ingeroepen en deze zijn ook niet voorhanden.

Verwerende partij diende vanuit haar wettelijke opdracht en ingevolge de positieve verplichtingen die op haar rusten door de meer voordelige internationale bepalingen die verzoekende partij beschermen na te gaan of op het ogenblik dat zij de beslissing tot weigering van verblijf nam de omstandigheden niet dermate waren gewijzigd dat haar bestreden beslissing tot de schending van het verbod op refoulement

zou leiden minstens diende verzoekende partij te horen voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing die verzoekende partij rechtstreeks en persoonlijk schaadt of kan schaden.

Verwerende partij kon onmogelijk redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen minstens had moeten en kunnen voorzien dat terugbrenging of repatriëring naar het land van herkomst een reëel risico op mishandeling inhoudt wat leidt tot de schending van het non-refoulementsbeginzel.

Horen betekent minstens dat verwerende partij aan verzoekende partij voorafgaandelijk aan haar bestreden beslissing verzoekende partij de mogelijkheid biedt om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980).

Met de vermelding dat verzoekende partij tot en met 16 april 2016 verblijfsrecht had ingevolge haar subsidiaire bescherming bevestigt verwerende partij dat in ex-Joegoslavië er hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen jegens RAE waaronder Rom waartoe verzoekende partij behoort bestond maar uit de tekst blijkt van de bestreden beslissing blijkt niet dat zij onderzocht of deze mishandelingen door de autoriteiten van Servië en Montenegro werden gestopt.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing zonder gehoor noodzakelijk maken of toelaten niet te motiveren.

Door geen gehoor te verlenen of enig onderzoek te voeren daarinbegrepen minstens de gelegenheid te geven om de nodige bewijsstukken in tegenspraak te laten voorleggen ter voldoening van de voorwaarden van artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 te voeren schendt verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur. Indien verzoekende partij was gehoord dan had zij de hoger besproken ontwikkelingen die zij documenteert kunnen voorleggen en kunnen beargumenteren.

Schending van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginzel en artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om dezelfde redenen zijn de motieven niet draagkrachtig en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

De lagere ingeroepen rechtsnormen in casu artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 die al of niet een gebonden bevoegdheid aan verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken. Het

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden 1 bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert. Uw Raad is in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht en de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen zoals artikel 7, al. 1, aanvang uitdrukkelijk stelt ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht of het internationaal recht uit te leggen.

Artikel 74/17, § 1 erkent uitdrukkelijk het internationaalrechtelijk non-refoulementsbeginzel. De artikelen 2 en 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absoluut en artikel 7 ongeacht of zij verwerende partij een gebonden bevoegdheid oplegt kan daarvan niet afwijken. Het voormelde Europees Verdrag primeert ook op de Belgische Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17) en a fortiori op alle wettelijke bepalingen waaronder de rechtsgrond van de bestreden beslissing ter uitvoering van deze Grondwet.

Door dit onder het excuus van gebonden bevoegdheid toch te doen kan uw Raad niets anders dan vaststellen dat de rechtsgrond van de bestreden beslissing buiten beschouwing moet worden gelaten en dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen zoals besproken na te leven.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier meer voordelige internationale normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629). Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn „ gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De

rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

Schending van de artikelen 74/17, al. 1 van voormelde Immigratiewet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij gewag maakt van een schending van *“de beginselen van behoorlijke bestuur in het bijzonder de hoorplicht zoals neergelegd in het artikel 62, §1 van voormelde Wet van 15 december 1980 en van de zorgvuldigheidsplicht”*, moet worden opgemerkt dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent en dat de verzoekende partij nalaat om op precieze wijze aan te duiden welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij, naast de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht. De verzoekende partij kan zich niet op algemene wijze beroepen op een schending van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Er wordt tevens naar de feiten toe gemotiveerd. Met name geeft de gemachtigde aan dat de verzoekende partij verklaart niet in bezit te zijn van enig identiteitsdocument en dat haar identiteit onzeker is. Het verblijf van verzoekende partij was slechts toegestaan tot en met 16 april 2016.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Aangezien de verzoekende partij een inhoudelijke betwisting naar voor brengt, moet worden aangenomen dat zij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Allereerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument en dat haar regelmatig verblijf verstreken is sinds 16 april 2016. In beginsel dient de verwerende partij conform artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet in dat geval een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Verzoekende partij meent evenwel dat hogere rechtsnormen worden geschonden nu niet is nagegaan of de bestreden beslissing het non-refoulement beginsel niet schendt. Zij wijst erop dat bij de afwijzing van haar tweede verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een niet-terugleidingsclausule heeft gevoegd aan zijn beslissing. Uiteindelijk werd de verzoekende partij in januari 2007 de subsidiaire bescherming toegekend. Op 8 mei 2012 werd deze subsidiaire bescherming echter opnieuw ingetrokken gelet op de gewijzigde veiligheidssituatie in Kosovo. Het derde verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij werd op 30 oktober 2017 niet in overweging genomen. Er blijkt niet of de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar de schending van het non-refoulementbeginsel bij repatriëring naar Servië en Montenegro terwijl de terugbrenging naar Kosovo tot indirect refoulement leidt nu verzoekende partij geen verblijfsdocumenten heeft voor Kosovo. Er blijkt verder niet dat verzoekende partij dezelfde bescherming geniet in Servië en Montenegro als in Kosovo.

2.5. Uit het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is van Kosovo (destijds deel uitmakende van de federale republiek Joegoslavië) en dat zij Kosovo omwille van problemen had verlaten richting Montenegro (eveneens destijds deel uitmakende van de federale republiek Joegoslavië). Na de afwijzing van haar verzoek tot internationale bescherming in 2001 keerde verzoekende partij terug naar Kosovo. Zij diende in 2005 een tweede verzoek om internationale bescherming in

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het tweede verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij op 16 februari 2006 heeft afgewezen, evenwel met de opname van een niet-terugleidingsclausule voor verzoekende partij met een Roma-origine afkomstig uit Kosovo, omwille van de veiligheidssituatie in Servië-Montenegro,.

Op 8 mei 2012 werd deze bescherming evenwel stopgezet gelet op de verbeterde veiligheidssituatie in Kosovo, waarvan verzoekende partij onderdaan is. Bij arrest nr. 126 954 van 11 juli 2014 bevestigde de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook het derde verzoek om internationale bescherming dat verzoekende partij had ingediend op 1 september 2015 werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die erop wees dat verzoekende partij onderdaan is van Kosovo, en afkomstig van de gemeente Kline (in Kosovo) en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar Kosovo een schending inhoudt van het non-refoulementbeginsel.

Ook het laatste verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoekende partij op 28 juli 2017 werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met een beslissing tot niet-inoverwegingname.

Zoals duidelijk blijkt werd geoordeeld dat verzoekende partij die stelde afkomstig te zijn uit Kosovo veilig kon terugkeren naar Kosovo. De verzoekende partij betwist dit ook niet in haar verzoekschrift. Thans stelt verzoekende partij dat zij geen verblijfsdocumenten zou hebben voor Kosovo en bijgevolg niet naar

Kosovo kan terugkeren, maar zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij geen identiteitsdocumenten heeft – uit niets blijkt immers dat verzoekende partij deze niet achterhoudt -, minstens maakt zij niet aannemelijk dat indien zij zich wendt tot de Kosovaarse autoriteiten, deze haar niet in bezit zouden stellen van de benodigde identiteitsdocumenten, temeer uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij wel degelijk in bezit is gesteld van een actueel nog steeds geldend identiteitsdocument van Kosovo. Uit niets blijkt dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland, zijnde Kosovo, en dat zij aldaar een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zou ondergaan.

Haar betoog over Servië-Montenegro is gelet op voorgaande vaststellingen niet dienstig. Nu de bevoegde asielinstantie zich reeds heeft uitgesproken over het feit dat er geen probleem is indien verzoekende partij terugkeert naar haar herkomstland, zijnde Kosovo, kan verzoekende partij bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij nog een onderzoek verricht naar Servië-Montenegro. Verzoekende partij zoekt met haar betoog duidelijk spijkers op laag water.

2.6. De Raad van State oordeelde voorts ook dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden indien verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij met haar betoog geen schending van de hoorplicht aannemelijk.

2.7. Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER